

Bodor Béla

A NEVEK KIJAVÍTÁSA ciklusból

AZ ÚJSÁG FEJJEL LEFELÉ

zuhan

le

az ágyról az elnehezült ujjak
az álom görcsébe merevednek
ahogy dolgozol Ellendítéd magad

a jelenidő páráitól búzló
homályos szobától és egy könnyű
ugrás végén puhán landolsz a hídon
Mutatóujjad intésére a

fénycsövek elsötétednek a hátad
mögött és újra dobokat cipelsz
a néptelen úton de szétpattannak
a levegőben amint elengeded

őket Egyre gyakrabban látod meg
alakod árnyát az egyik szögletben
és bármennyire is kedvedre való
múlttömböt sikerült teremned

nem maradhatsz meg benne
Leereszkedsz
a vízhez szétroppan a lábad alatt
egy levedlett rákpáncél el ne felejtsd
törölni a leltárból Tovább fogynak

a holdsütésben olajfeketére
pácolódott patak tartalékai
és ahol a közvilágítás fénye
átjárja foszforeszkálva csapongnak

a vízibolhák és a bolharások
egy-egy fátylat eregető óvszer
körüli vagy egymás maradványain
rágódva Kocsonyás ollóit maga

után vonszolva az árnyék felé
menekül a páncél tulajdonosa
és az élővíz utolsó élet-
készlete is kioldódik amikor

a lepusztult vízlépcső egyik beton-
tömbje a nádas felé loccsanva
elzuhan A sodrásnak kitett nevek
sorra elmosódnak Az éjszakáról

súlyos darabok törnek le Kezed a
csukamájolajtól ragacsosan
fénylik Fel kell függesztened lassan
eredménytelen kísérleteidet

A KÖZÉP MOZDULATLANSÁGA ciklusból

A VASÚTI TÖLTÉSEK

környékén

gyakorta terem gyermekláncfű vagy
pitypang amit igen helytelenül
kutyatejnek neveznek a gyerekek

akik túlságosan közel élnek
a szavakban rejtőzködő képhez
és távol a meghatározásoktól

A sorompó a kereszteződések
közelében sok az idegen arc
inkább csak a sapka a mozdulat

a kabát az ami ismerős Könnyebb
a termoszkokban kotyogó meleg
italra gondolni mikor a vonat
mélyülő dübörgéssel távolodik

